

ja Eduard arwas, et kirikuõpetaja Karlele nüüd „heaste annud” olla.

Menda oliwad ilseenese õigeküpdamine ja ülemeel nagu tiwi müüri ja nagu raud vötru nende südame teinud, mis kui wangikojas oliwad, kuhu ükski pääwaliit sisse ei peasnud. Ja kuhu walgus ja soojus sisse ei pease, seal ei või need ka välja paista.

„Mis on ncid mõlemaid lüssi sahutanud?” küsiti wahel siin ehet seal, oga rahwas ei teadnud seda. Ja oli kord erne üks Karl Weidneri läest küsinud, mis viha temal wenna waasta on, siis oli tema rusifast wapustanud ja oli ütelnud, et tema üüalgi Eduardile seda ei unusta ega andess anna, mida see teinud. Oli seda Eduard Weidneri läest küsitud, siis oli tema vihajeks saanud ja oli finnitanud, et Karl tema poolt elus ega surmas andeksandmist oma tegude eest loota ei või.

Wälsjaspoolt ei olnud summagil Weidneril midagi puuda. Igapääwase leiwa mure ei tulnud nende majadeesse. Mõlemad lohad sigisid ja andsiwad soowitud vilja.

Eduard Weidneril oli üks poeg ja laks tütart. Tütred oliwad mehele läinud, poeg oli isa läest majapidamist oma sätte saanud, wanemad oliwad eluõhtaks rahutumast tegewusest tagasi astunud.

Karl Weidneril oli laks poega ja laks tütart.

Tütred oliwad kaugel kohale läinud. Wanem poeg, Ernst, kes üht käsitööd õppinud, oli naese wõtnud ja elas ühes teises linnas. Temal oli palju selle eest waastata, et isa juulised waremalt holliks läinud, kui seda arvati.

Oli isal töma pea, siis oli sel pojale veel töwm, ja mõlemad oliwad aeguti rahest tollu põrulanud. Wana oli elu aea auvsast tööd teinud, ja oli torjanud, aga Ernst ei hoolinud tööst, ja tema amet ei läinud siis ta edasi. Itta ja issa päris tema isa läest raha. Üks kord ja teine kord oli isa pärast walju wõitsemist midagi annud, oga Ernst püllutas seda ära ja tema naene ei oskanud ta maja pidada; nende abielu läks pääw-pääwast pahemaks.

Karl Weidneri naene oli wah-e-aas ära surnud ja wanal mehel walge juuksalgo, töwa peaga ja tarretanud südamega, hakkas elu raskels loormaks minema. Longus peaga fäis tema abra taga, läsi, mis seemet puistas, oli fagedast õige väsinud. Raekte oli temal walitsust läest ära anda, fest tema arwas, et kui isa enam majas peremees ei ole, siis olla tema igal poolel riisufs.

Teiselt poolelt ei wõinud tema pahals panna, et tema noorem poeg Emil, kes temal tänine majapidamises abiks olnud ja hiljuti naese wõtnud, ta kord oma läte peale saada soowis. Menda